

FEKETE FÉNY

A · GÖMB

ZÁGONI BALÁZS

MÓRA

FEKETE FÉNY

A · GÖMB

ZÁGONI BALÁZS

FEKETE FÉNY

A · GÖMB

ZÁGONI BALÁZS

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Borítóterv: Papp Beatrix

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözé-
sét, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

© Zágoni Balázs, 2018
© Móra Könyvkiadó, 2018

ELSŐ RÉSZ

1.

Bögölydrónok

Apa megtanított arra, hogy a bögölydrónok elől nem lehet csak úgy elbújni. A testhőd akkor is elárul, ha teljesen mozdulatlanul fekszel. A beton viszont jó, mert véd a kamerától meg a hőérzékelőktől is.

Mozdulatlanul lapulok egy nagy betoncső belsejében, ami valamikor talán szennyvízcsatorna akart lenni, aztán itt maradt haszontalanul az erdő közepén. Azon gondolkodom, vajon látja-e a drón a barna hárításákat, ami lecsúszott rólam, amikor beugrottam a csőbe, és meg tudja-e különböztetni a nedves levelek rozsdabarnájától. Mielőtt elindultunk, Apa végig a drónokról beszélt, de egy szóval sem említette, hogy már ilyen közel húzódik hozzánk a Tiltott Övezet határa. Pedig én a drónokkal egész jól elboldogulok. Tény, hogy három éve, amikor megjelentek a bögölydrónok, mindegyik kolóniában nagy riadalmat kellettek. Korábban csak azok az apró drónok léteztek, négy

kis propellerrel, amelyeket évtizedekkel ezelőtt fejlesztettek kisebb árucikkek házhoz szállításához. Aztán észreverttem, hogy ezek a drónok egyre gyakrabban röpködnek felénk, az erdő és a kolóniák felé, ahol nem jellemző, hogy bárki bármit is rendelne. Errefelé nincsenek se utcanevek, se házszámok, sőt az ittenieknek bankszámlájuk sincs, maximum régi és megfizethetetlen adósságuk a Városban. Napnál világosabb, hogy ezek a drónok a városi rendőrségnak kémkedtek, és így egyre több gondot okoztak a ketyerészöknek, a szemétválogatóknak, de még a magunkfajta egyszerű gombászoknak is.

Az éllelmes fémgyűjtők viszont hamar megtalálták a drónok gyenge pontját: ha már leszálltak, és föléük tartasz egy faágat, nem fognak újra felszállni, mert az ágat akadályként érzékelik. És akkor könnyen megfoghatók. A feketepiacon jó pénzt kapni egy ép drónért, ezért elkezdték összefogdosni őket, egy időre meg is ritkultak a fejünk fölött ezek az őzlábgombánál alig nagyobb repdeső gépecskék. Egészen addig, amíg úgy három éve meg nem jelentek a bögöly-drónok. Nem a formájuk, hanem a hangjuk miatt kapták ezt a nevet. Akkorák, mint egy szemeteskuka, sugárhajtóművel közlekednek, és fel vannak szerelve gázzal, lézerrel, de még lőfegyverrel is. Viszonylag magasan repülnek, és szkennelik a környéket, ám néha látszólag minden ok nélkül leereszkednek pár méterre, és ott lebegnek.

Apa egyszer látta, amint egy bögöly rátámadt egy csa-

pat fémgyűjtő fiúra, nem lehet tudni, hogy megdobálták-e a drónt, vagy csak az öklüket rázták felé. A bögöly gázt fújt, a gyerekek menekülni próbáltak, ketten összeestek, őket a társaik otthagyták. Tény, hogy egy bögölydrónt nem lehet megfogni és eladni a ketyerepiacon két használt napelemért vagy egy negyed disznóért. Gyorsabb, nagyobb és sokkal veszélyesebb, mint az elődje. Viszont jóval hangosabb is, ezért idejében meghallja az ember. Én mindig meghallom legalább fél perccel azelőtt, hogy ideérne. És minden találunk valamit, ami alá vagy mögé elbújhatható.

Ez a mostani bögölydrón viszont sehogy sem akar elhúzni. Itt zúg közvetlenül a fák ágai fölött, úgy dübörög tőle a betoncső, hogy már fáj a fülem. Bent a csőben is kavarognak a falevelek. Felemelem a fejem, és közelebb kúszom a cső egyik végéhez. Anélkül, hogy kidugnám a fejem, kikémlek, és módszeresen végigpásztázom az erdőt. Galyat azóta nem láttam, mióta a töltés innenső oldalán belerúgott abba a dróthuzalba, ami valószínűleg az egész riasztórendszert beindította. Annyi gaz meg szemét volt a töltés mellett, és annyira siettünk a közeledő tehervonat miatt, hogy nem figyeltem a tiltó táblákra – már ha egyáltalán voltak. Apa hasonló helyzetben mindenki rám kiáltott: „Emeled a lábad, fiam, mert sem csapdába lépni, sem drótba, ágakban botolni nem akarsz!” De Galynak nincs apja, aki megtaníthatta volna ilyesmire. A drón gyorsan közeledett, éppen a sínek fölött, így hát futottunk befelé az erdőbe.

Bokit nem látom sehol. Galyat az utolsó pillanatban veszem észre. Egy nagyobb fa mögött lapul alig három méterre tőlem, csak az ujjait látom, amint görcsösen kapaszkodnak a fa kérgébe. Nem tudom, hogy ő meglátott-e engem. Most jó helyen van, a drón nem veheti észre, de ha a bögöly kicsit ellebeg jobbra, akkor bajban lesz. Megfordulok, és elkúszom a cső másik végéig, szétnézek ott is, amennyire lehet. Itt kevesebbet látok az erdőből, a szűkebb panorámát alaposabb szemlélődéssel próbálom pótolni. Hátha észreveszem Bokit. Néhány perc eredménytelen szemmereszteszt után visszatérök az eredeti helyemre. Úgy döntök, hogy kiáltani fogok Galynak.

– Galy, Galy! Ne mozdulj! Most ne mozdulj, de ha megindul feléd a drón, kerüld meg balról a fát, és csússz be ide mellém! Galy, hallasz?!

Nem hall, túl nagy a zaj. Újra próbálkozom, eredménytelenül, a zaj tovább erősödik. Ereszkedni kezdett a drón? A levelek változatlan kavargásából ítélezve nem. Még egy drón jön, döbbenek rá, de nem tudom eldönteni, hogy merről. Galy nem mozdul, tehát valószínűleg nem az ő irányából. Vagy csak nem veszi észre?

Igazából most sem értem, hogy Galyat miért küldték velünk. Normális körülmények között Első portyázásra csak tizenhárom évesek lehetnek, ketten vagy hárman, életükben először felnőtt kísérő nélkül. Így találták ki az alapítók, vagyis apám és a barátai. A legidősebb közülük a portyave-

zető, az most én lettem, noha Bokival mindketten az elmúlt hónapban töltöttük be a tizenhármat. Galy még tizenkettő sincs, árva, a nagyanyjával él a kolóniában. A szülei kicsivel az után haltak meg influenzában, hogy kiköltözöttünk ide. Úgy hallottam, az apja már betegen jött ki, az anyja meg tőle kapta el. De akkor én még csak hároméves voltam. Galy-nak sokkal nagyobb szüksége van arra, hogy egyedül tudjon gombászni és gyűjtögetni. Csak ne volna olyan ügyetlen és figyelmetlen! Mindent a szájába kell rágni, és amit elmondasz, azt tíz perc alatt elfelejtji. Sokszor úgy viselkedik, mint egy hatéves. De nagyon jó szíve van, és nagyon vicces tud lenni. És néha nagyon fején találja a szöget.

Mondok egy példát: mielőtt elindultunk volna, kettesben voltam Apával, aki egyszer csak arra kért, hogy térdepeljek le. Meglepett, mert utoljára tízévesen térdepeltetett le, egy fél órára, büntetésből, mert kidobtam egy fél vődör vargányát, ami már el volt rohadva. Ő viszont állította, hogy az még egészen jó volt, és neki vásárlója lett volna rá aznap délután. Szerintem csak kitalálta az egészet, hogy rosszul érezzem magam, és elgondolkodjam azon, hogy mekkora kincs a gomba. De fogadok rá, hogy ő is kidobta volna, ha beleszagol. Mindegy, szóval ma reggel is letérdepeltetett, de most sokkal szelídebb volt velem, mint a vargányás esetkor. Kezét a fejemre tette, és ott ültünk csendben, nem is tudom, meddig. Nem néztem fel rá, csak vártam. Vártam, hogy valami történni fog, de közben jó is volt ott térdepelni, nem

akartam, hogy vége legyen. Hirtelen mozgást hallottam az ajtó felől, és felnéztem. Galy volt az, ott állt és vigyorgott. Szokásához híven fél órával korábban jött. Miközben felálltam, láttam, hogy Apa megtörölte a szemét. Ettől kicsit megrémülnem. Miért sír? Most láttam életemben másodszor könnyezni. Ennyire veszélyes az Első portyázás? Mivel végül elindultunk Bokiék háza felé, Galy csak annyit mondott:

– Apád megáldott. – Aztán hozzátette: – Jó neked.

Nem jutottam szóhoz. Először azért, mert noha ismertem ezt a szót, soha nem gondoltam volna arra, hogy ilyen az áldás. Apával soha nem beszélünk Istenről vagy vallásról. Azt hiszem, őt a vallás csak annyira érdekelte, amennyire köze van a filozófiához. Az is lehet, hogy hitt Istenben, csak megharagudott rá, miután Anya elhagyott minket, és viszszaköltözött a Városba. De miért áldott most meg? Van valami, amiről nem tudok? Örülnöm kéne, vagy felnem? Másodszer azon lepődtem meg, hogy Galy ezt honnan tudja. Harmadszor meg arra gondoltam, hogy ő ezt végignézte, de neki atyai áldásban soha nem volt része. És már nem is lesz.

Galy hirtelen megmozdul a fa mögött. Újból kikiáltok:

– Galy, gyere, bújj ide!

Nem tudom, most meghallotta-e, de talán igen, mert látom, hogy lassan elkezd oldalazni a fa körül észak felé. Ha így folytatja, akkor előbb-utóbb meglát, és tudok inteni neki. De remélem, ő hamarabb lát meg engem, mint a drónok

őt. Megint kavarogni kezdenek a levelek, a szemembe re-pül valami, és éles fájdalmat okoz. Talán egy homokszemcse a betoncső mállasszal széléről. Mindenesetre nagyon sérti a szemem. Nem dörzsölöm, hanem – ahogy Apa tanított – elkezdek gyorsan pislogni, és várom, hogy kimossák a könyeim. Addig is leteszem a fejem, és eltakarom a kezemmel. Gyorsan pislogok, és próbálok arra koncentrálni, hogy minél többet könnyezzenek, hogy aztán láthassam, mi van Galylyal. Ekkor a drónok dübörgése erősödni kezd. Felkapolom a fejem, megtörlöm a szemem, de csak színfoltokat látok. És már nem látom Galyat. Az is lehet, hogy most is a fa mögött van, csak nem látszik. Elég széles törzsű fa. Viszont látok egy ereszkedő árnyékot, ami arra utal, hogy az egyik drón észrevett valamit, és közelebb jön. Remélem, nem a zsákom! Gyorsan a cső közepére kúszok. Aztán megnyugszom, mert eszembe jut, hogy a zsákot a cső túlsó oldalán hagytam. A fa ágai miatt a drón nem tud annyira leereszkedni, hogy belásson a csőbe. De a légorványegyre több levelet, ágat, moha- és földdarabot lök a levegőbe, úgyhogy egyre kevesebbet látok. Még mindig zavar a homokszem, tovább pislogok és könnyezek. Behunyom a szemem, és ismét leeresztem a fejem a dübörgés és a légorvány közepette, egy bögölydrántól csupán néhány méterre. Hát... nagyon kalandostra sikerült az első utunk. Ha épsegben hazaérünk, és otthon elmeséljük, nagy hősöknek fogunk tűnni a srákok előtt. Sőt, még a fémgyűjtő kölykök előtt is! De Apa bizto-

san le fog szidni. A Tiltott Övezetbe jönni nem gyerekjáték. Persze jó lenne, ha az ember pontosan tudná, hol kezdődik az övezet! Én úgy tudtam, hogy sokkal lejjebb, a gyakorlótér alatt, pár száz méterre a városhatártól. De úgy tűnik, minden évben közelebb hozzák a kolóniákhöz...

Ekkor az jut eszembe: mi van, ha rendőrök is jönnek? Ők bizony be tudnak nézni a csőbe, ki is tudnak rángatni innen. Mi van, ha a drónok csak a rendőröket várják? Az-
zal nyugtatom magam, hogy amióta léteznek a bögölyök, nem láttam rendőröket erre. Ha nem muszáj, nem jönnek. Mindent a drónokkal intéznek. Fekszem, és várom, hogy történjen már valami. A drónok remélhetőleg megfordulnak és elrepülnek. Vagy legalább Galy idemászik mellém, és biztonságban lesz.

Ekkor ropogást hallok. Először arra gondolok, hogy az egyik drón töri le a fa ágait, de ahoz túl egyenletes a pat-
togás. Aztán arra gondolok, hogy valaki kopogtat, talán itt a betoncsövön, lehet, hogy Boki az, és így akarja megtudni, hogy itt van-e valamelyikünk. Vagy éppen Galy! Felkapom a fejem, és érzékelem, hogy ez a hang mégsem a betoncső felületéről jön, hanem távolabbról. Apró tárgyak, amelyek erővel csapódnak a földbe vagy mohába, minden esetre va-
lami puhába...

Hirtelen megértem, hogy amit hallok, azok földbe csapó-
dó lövedékek. Az egyik drón leadott egy sorozatot! Ebben a pillanatban már ülöök, kitöröltem a szememből a könnye-

ket, és minden erőmmel próbálok tisztán látni, megérteni, hogy mi történik. De csak a levelek lassan elülő kavargását látom. A drónok bizonyára felemelkedtek, távolodnak. A fa felé nézek, ahol Galy állt az előbb. Már nincs a fánál. Pár méterrel távolabb fekszik, mozdulatlanul. A kabátja több helyen füstöl, a felkavart levelek lassan megtelepednek rajta. Égett hús szagát érzem. Öklendezni kezdek.

2.

A Város peremén

Régebben valahányszor Apával gombászni indultunk, mindenkor eszembe juttatta a Tiltott Övezetet. Meg is mutatta az erdő széléről. Kezdetben csak a Város körül húzódott, és nem volt szélesebb száz méternél. Mindkét oldalán szögesdrót kerítés, benne áram, legalábbis a táblák szerint. Belépni életveszélyes és tilos. Aztán ez a gyűrű a Város körül minden nagyobbra duzzadt. Néha azért, mert valamelyik városnegyed megnőtt, és tovább kellett költözteni a falakat. Ilyenkor ledózerolták a kolóniák első házsorait, és kijebb költöztették a szögesdrót kerítést. A fémgyűjtők, szemétválogatók vagy annak a kolóniának a lakói, amelyet épp érintett a dolog, háborogtak és jajveszékeltek, de kaptak cserébe egy kis pénzt és építőanyagot, és hamarosan kétszer annyi düledező viskó és bódé emelkedett kicsit távolabb a Várostól. De szerintem legtöbbször csak azért növelték a Tiltott Övezetet, mert a városlakók így nagyobb biztonságban érezték magukat.